

Arrest

nr. 215 217 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2140 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 januari 2019.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feiten van de zaak

Verzoeker verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te P. (Suriname) op [...]1982.

Op 28 januari 2014 nam het bestuur de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13) na een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 2 juni 2014 nam het bestuur opnieuw de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) na een administratief verslag vreemdelingencontrole, met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 12 januari 2016 nam het bestuur opnieuw de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar.

Op 11 april 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische minderjarige dochter J. A. (bijlage 19ter). Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 9 oktober 2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om de bijlage 19ter in te trekken en de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 226 605.

Op 8 januari 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te betekenen (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door verweerder niet betwist in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

In het eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 39/79 en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Hij meent dat hij tijdelijk legaal in het land mag verblijven terwijl zijn schorsend beroep tegen de beslissing van 9 oktober 2018 waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken omdat die als onbestaande moet worden beschouwd hangende is. Hij verwijst naar artikel 39/79 §1, eerste lid en tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Hij is van oordeel dat een intrekking of als onbestaande beschouwen van een afgifte van de bijlage 19ter als een beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd.

Verzoeker citeert artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar een arrest van de Raad nr. 198 952 van 30 januari 2018 waarin de Raad heeft bevestigd dat een beslissing waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd moet beschouwd worden als een beslissing waartegen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, zoals voorzien in artikel 39/79, §1, 8° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dit arrest ook gevoegd als stuk 7 bij zijn verzoekschrift. Verzoeker concludeert dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op zich een schending vormt van artikel 40ter en 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet door het niet respecteren van de schorsende werking van het beroep tegen de weigering van een erkenning van verzoeker op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

[...]

8° elke beslissing tot weigering van erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Het is in casu niet betwist dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind en hij in die hoedanigheid zich op 11 april 2018 heeft gericht tot het bestuur om een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 9 oktober 2018 de beslissing dat omwille van het bestaan van het inreisverbod dat nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter gerechtvaardigd is en de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Tegen deze beslissing is bij de Raad een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring hangende, gekend onder het rolnummer 226 605.

De vraag rijst of voormelde beslissing van 9 oktober 2018 is te beschouwen als zijnde “een beslissing tot weigering van erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter”. Indien deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord, dringt de vaststelling zich immers op dat, gelet op artikel 39/79, § 1, tweede lid 8° van de Vreemdelingenwet hangende het beroep, geen enkele maatregel

tot verwijdering van het grondgebied gedwongen mag worden uitgevoerd, zoals verzoeker thans aanvoert.

De Raad leest in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk: *“Op 11.04.2018 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) ingediend als ouder van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde A., J. Deze beslissing werd op 09.10.2018 afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van de aanvraag door de DVZ op 09.10.2018. Deze beslissing werd op 11.10.2018 aan betrokkene betekend. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RvV, heeft geen schorsende werking.”*

Prima facie is de Raad in deze van oordeel dat – rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen – de beslissing tot het niet in aanmerking nemen van de aanvraag om gezinshereniging wel degelijk dient te worden beschouwd als zijnde een beslissing die valt onder artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Het hiertegen bij de Raad hangende beroep heeft aldus van rechtswege schorsende werking.

In dit verband wijst de Raad ook nog op zijn eerdere arrest met drie rechters nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin werd overgegaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de problematiek van vreemdelingen die onder inreisverbod staan en vervolgens, tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied, een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een Belg richten tot het bestuur. Ook hierin nam de Raad het standpunt in dat de hangende beroepen tegen de beslissingen tot het niet in aanmerking nemen van de aanvragen om gezinshereniging van rechtswege schorsend zijn.

Verzoeker kan aldus prima facie worden bijgetreden waar hij betoogt dat verweerder thans met miskennis van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet tracht over te gaan tot zijn gedwongen verwijdering van het grondgebied terwijl hij bij de Raad een van rechtswege schorsend beroep hangende heeft tegen de beslissing van 9 oktober 2018 tot het niet in aanmerking nemen van de aanvraag tot gezinshereniging.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoeker uit de onrechtmatige afgifte van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie door de gemeentelijke administratie geen enkel recht kan putten. Hij wijst op het feit dat aan verzoeker op 12 januari 2016 een inreisverbod werd ter kennis gebracht en verzoeker zich bijgevolg niet dienstig kan beroepen op een wettelijke aanvraag met het oog op gezinshereniging. Met verwijzing naar artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet stelt hij dat geen aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zou kunnen ingediend worden. Gelet op het feit dat verzoeker een inreisverbod kreeg op 12 januari 2016, kan verzoeker volgens verweerder niet ernstig voorhouden een aanvraag te kunnen indienen. Hij citeert vervolgens uit het arrest van de RvS nr. 235 596 van 9 augustus 2016.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder hiermee prima facie niet ingaat op het betoog van verzoeker dat hij momenteel een van rechtswege schorsend beroep hangende heeft tegen de beslissing van 9 oktober 2018 waarbij zijn aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische minderjarige dochter heeft geleid tot een intrekking van de bijlage 19ter die als onbestaande moet worden beschouwd. Verweerder betwist niet dat thans een vordering tot schorsing en annulatieberoep hangende is tegen de voormelde beslissing. Hij gaat ook niet in op de stelling van verzoeker dat de bestreden beslissing moet beschouwd worden als een beslissing zoals bedoeld in artikel 39/79 §1 tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet.

Bijkomend wijst de Raad op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat - zonder dat het nodig is te bepalen of een inreisverbod, opgelegd aan de vreemdeling, een obstakel vormt voor het erkennen van een verblijfsrecht als familielid - , het volstaat aan te stippen dat een dergelijk verbod niet inhoudt dat aan de vreemdeling de mogelijkheid wordt ontnomen om een aanvraag in te dienen om een erkenning van een dergelijk recht (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). Dienaangaande heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld in zijn arrest KA e.a. t. Belgische staat van 8 mei 2018 (C 82/16): *“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te*

onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrani, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen (eigen onderlijnen)." Bijgevolg blijkt prima facie uit dit arrest afdoende duidelijk, anders dan het betoog van verweerder in de nota, dat het onder inreisverbod staan niet automatisch betekent dat geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan ingediend worden (RvV drie rechters, 17 december 2018, nrs. 214 142 en 214 144).

Ter zitting ontwikkelt verweerder het bijkomend betoog dat in principe het beroep tegen een beslissing tot intrekking van een bijlage 19ter die als onbestaande moet worden beschouwd, geen schorsende werking heeft. Dit omdat volgens verweerder een persoon die onder inreisverbod staat volgens de Belgische Vreemdelingenwet geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen zonder een opheffing of intrekking van het inreisverbod te vragen, tenzij dit in strijd zou zijn met het Europees recht en meer bepaald met het voormelde arrest K.A.. Enkel indien de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat het Belgisch minderjarig kind zou gedwongen worden de Unie in zijn geheel te verlaten zodat een Zambrano-situatie ontstaat en de gemachtigde dienaangaande niet op correcte wijze een afhankelijkheidstoetsing heeft gedaan, dan heeft het beroep wel schorsende werking aangezien in zo'n situatie wel regelmatig een aanvraag kon ingediend worden. Verweerder vervolgt dat het enig middel dat tot een schorsend beroep kan leiden, moet betrekking hebben op de afhankelijkheidstoetsing, de andere middelen zouden buiten beschouwing moeten worden gelaten voor de vaststelling van het schorsend karakter van het beroep. Verweerder concludeert ter zitting dat in casu blijkt dat in de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter die als onbestaande moet worden beschouwd van 9 oktober 2018 een afhankelijkheidsonderzoek is uitgevoerd en dat bijgevolg geen aanvraag kon ingediend worden en het beroep dus niet schorsend is.

De Raad stelt prima facie vast dat verweerder het schorsend karakter van het beroep afhankelijk stelt van de ten gronde beoordeling door de Raad van het middel dat de wettigheid betwist van de afhankelijkheidstoets in de beslissing waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken. Ook al erkent de Raad dat in casu de gemachtigde een afhankelijkheidstoets heeft doorgevoerd in de voormelde beslissing van 9 oktober 2018, dan nog kan verweerder prima facie niet vooruitlopen op het onderzoek door de Raad van de wettigheid van deze toetsing en bijgevolg concluderen dat het huidig beroep niet schorsend is. Bovendien steunt de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter niet op dwingende redenen van nationale veiligheid zoals bedoeld in §3 van artikel 39/79 Vw. waarin de wetgever in een uitzondering op de schorsende werking heeft voorzien. Tegelijk erkent verweerder ter zitting zelf dat zij twijfelt of de Raad de mogelijkheid heeft het onderzoek van het beroep te beperken tot een enkel middel dat betrekking heeft op de afhankelijkheidstoets. Verder meent de Raad dat uit het arrest K.A., waarop verweerder zich stoelt voor haar betoog, prima facie niet kan afgeleid worden of een beroep tegen het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, al dan niet schorsende werking moet hebben. De Raad is dan ook van oordeel dat prima facie het arrest K.A. geen aanleiding geeft tot een andersluidend standpunt over het schorsend karakter van het beroep als hetgeen de Raad reeds in het arrest met drie rechters heeft ingenomen in het arrest nr. 161 497 van 8 februari 2016.

Het onderdeel van het tweede middel op grond van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is prima facie ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Zoals verzoeker opmerkt kan een summiere uiteenzetting worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, stelt verzoeker na een theoretische uiteenzetting als volgt:

“Het nadeel bestaat er in dat verzoeker door de verwijderingsmaatregel verplicht wordt terug te keren naar Suriname, terwijl hij in België twee (bijna drie) kinderen heeft en een partner, waarvoor hij moet instaan.

Verzoeker heeft ernstige middelen aangewend, waarin elementen op grond van onder meer artikel 41 Handvest en art. 8 en 13 EVRM en artikel 20 VWEU. Op zich volstaat het aanwenden van ernstige middelen om de vrees voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te gronden, wanneer over die middelen geen uitspraak is gedaan vooraleer het bevel wordt uitgevoerd.

Het nadeel bestaat er verder in dat verzoekers recht op zijn privé- en familieleven geschonden zal worden. Indien hij gevolg zal moeten geven aan het bevel zal hij naar Suriname moeten terugkeren, minstens het grondgebied van de Schengenlanden, zodat hij zijn twee kinderen en partner voor lange tijd niet meer zal kunnen zien. Hij zal ook niet bij zijn vrouw kunnen zijn bij de bevalling van zijn derde kind. Dit is een schending van artikel 8 EVRM.

De ernstige schending van rechten is op zich een voldoende moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit is de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie oa Raad van State nr. 87.119, 9 mei 2000, A.P.M. 2000, 103;).

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen nadeel is conform artikel 39/82 §2, eerste lid vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten van de mens waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid EVRM. (RvV arrest nr. 168 654 van 30 mei 2016).

Dit is in casu onmiskenbaar het geval, zoals blijkt uit de ontwikkelde middelen.”

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat zijn familieleven ernstig wordt verstoord en waar de wet hem op het eerste zicht toelaat de uitkomst van het door hem aanhangig gemaakte beroep tegen de niet in aanmerking neming van zijn aanvraag tot gezinshereniging in België af te wachten. Verzoeker dient in dit verband ook te worden bijgetreden dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

De vaststelling dat er aan de drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 januari 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. VAN CAENEEM

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEEM

A. MAES